

FLORI EPISTOLA AD IMPERATRICEM JUDITH.

Incipit (a) epistola Julii Flori ad Judith imperatricem uxorem (sic; leg. matrem) Karoli Calvi de sequentibus libris.

Domina Augusta et felicissima Judith, dum in humanis quo alius ad crescas non inveniatur rebus, quia, si de viro agitur, quis nobilior imperator aut sapientior in divinis seculariumve disciplinis Ludovico Cesare invicto? nec mirum talem protulisse excellentissimo Augusto secula sobolem Carolo; si autem de venustate corporis, ut absque adulationis fusco proferam quod verum est, pulchritudine superas omnes quas visus vel auditus nostrae parvitas comperit reginas; sin autem de prole, nonne mundi gloria et hominum delectatio Carolus? qui elegantia corporis ac moribus optimis seu agili prudentiae studio in maturam vincendo propriam superat aetatem, ut videatur avus ejus non obiisse, sed potius, detrusa caligine somni, novum illustrare orbem; siquidem in nepote inmortale ingenium, una cum nomine decor et virtus splendeant; quamobrem dum in temporalibus nihil desit rebus ut augmento careas, studio sapientiae dilataris ut excellentior retro seculis imperatricibus reperiaris. Igitur indita a Deo vobis sapientia et naturalis ingenii scientia attonitum me reddidit inter ceteros auditores. Quam in divinis et liberalibus studiis ut vestrae eruditionis novi facundiam, obstupui, mecumque deliberans ut aliquid munusculum meo labore congestum vestrae offerrem almitatis flagrantiae, igitur ab Octaviano Augusto et Domini nativitate salvatoris nostri saeculum adgressum scribendo opus peregi usque ad regna Franco-

rum et Langobardorum, deficientibus Romanorum imperatoribus sen iudicibus ab Italia, et Gallis Gothorumque regibus qui successerant ab eis etiam depulsis. Quod videlicet opus quinque distinxi in libris. His enim, velut in speculo, per vestram sanctissimae devotionis ammonitionem atque jussionem, Carolus gloriosissimus vestre filius excellentiae inspicere quid agendum vel quid vitandum sit poterit. Decet enim, dominam te venerabilem unicum erudire filium nostrae jocunditatis et novi seculi regem; memor Bethsabee quae itidem priscorum erudivit sapientissimum saeculorum regem, ut idem de se ait: « Nam et ego filius fui patris mei tenellus et unigenitus coram matre mea. Et docebat me atque dicebat: suscipiat verba mea cor tuum, custodi precepta mea et vives. Posside sapientiam, posside prudentiam, ne obliviscaris neque declines a verbis oris mei. Ne dimittas eam et custodiet te, dilige eam, etc. » Bis autem, prout de Domini confidimus pietate, sacris jussionibus vestris parebit, et inter ceteras materno dilectionis admonitiones hos libellos sue non dedignabitur contradere memorie, quibus imperatorum gestis sanctorumque triumphis, atque doctorum magnificentium doctrinis illustratus caucius quid agendum sit sive subtilius inveniet quid sit vitandum. Igitur hos codicillos vestrae dilectionis amor me, Domina semper augusta, scribere compulit, quid vestrae almitatis et immortalis sapientiae iudicium expectant. Quod si iudicando consequantur laudem, vestrae reputabitur eternaliter memoriae, quoniam sacratissimum nomen vestrum Judith *judicans* sive *laudans* interpretatur.

(a) Hanc epistolam ex codice ms. Abrincensis bibliothecae, olim monasterii S. Michaelis in *periculo maris*, edidit D. Ravaisson in appendice libri cui titulus: *Rapport au ministre sur les bibliothèques de*

l'Ouest. De quibus hic agitur historiarum libri, quorum fragmenta dedit Labbeus Bibliothecae Manuscriptorum tomo III pag 190, an Flori nostri sint dubitandi locus. Edr.

ANNO DOMINI DCCCLXII.

B. SERVATUS LUPUS

PRESBYTER ET FERRARIENSIS ABBAS.

NOTITIA HISTORICA IN SERVATUM LUPUM

(Apud Baluz. in notis ad epistolas Lupi.)

Sancta fuit apud Ferrariense memoria Lupi. Sane ex illius operibus apparet virum fuisse moris antiqui. Natus est autem, quantum conjectura asequi datur, in provincia Lugdunensi quarta, ex clara haud dubie familia, sub imperio Ludovici Pii. A puero deditus fuit studiis litterarum. Factus monachus Benedictinus in monasterio Ferrariensi, ab Aldrico abbate suo, qui Senoniensis postea antistes fuit, in Germaniam, cum diaconus iam esset, studiorum causa missus est ad Rabanum abbatem Fuldensem, celeberrimum per eos tempestates sacrarum Scripturarum interpretem. Illic, facilitate morum, sibi conciliavit amicitiam plurimorum, magnamque hinc famam eruditionis ac pietatis reportavit in Galliam. Anno 838, x Kal. Octobris, haud multo post reditum ex Germania sum, Ludovico Pio imperatori praesentatus a Judith Augusta, et turbae aulicorum immixtus, in spem dignitatis proximam adductus est; et paulo post ordinatus est presbyter. Tandem quia Odo abbas Ferrariensis (a) atrocium facinorum manifestus, Karoli Calvi Francorum regis animum in

(a) Ferrariensis. Vetus et nobile monasterium dioeceseos Senonensis, eo etiam nobilior, quod Lupum quondam habuerit abbatem. In Vita Ludovici Pii scriptum est, ipsum reparasse monasterium

sanctae Mariae et sancti Petri Ferrariis, quod antiquitus Bethlehem vocabitur: in cuius curia pater ejus Pipinus occidit leonem; et ipsemet a Stephano papa Romano in regem honorifice consecratus est